

skulle foretage en selvstændig Virksomhed og Undersøgelse, som der staar i Lovforslaget, end de ville komme til at gøre Gavn. Men det, vi ønske, er, at Laboratoriet skal faa tilstrækkelige Prøver rundt omkring fra de forskellige Steder, og jeg mener, at denne Ting lader sig meget simpelt udføre gennem Politiet. Der er jo ikke Spor af Kunst ved at tage en Prøve ud, og der vil ogsaa kunne gives Anvisning paa, hvordan det skal foretages; man kan saa faa den overfendt til Laboratoriet og derved gennemfaa den bedømt og saaledes erjare Resultatet. Dertil behøves ikke nogen selvstændig Uddannelse. Det er jo ønsket fra Udvalgets Side, at det maatte ske, og desuden, at en saadan Undersøgelse maatte finde Sted i ret rigeligt Maal — I Sammenhæng med denne § 3 er § 4 kommen ind. Den er ogsaa taget tildels i Sammenhæng med en lignende Bestemmelse i Margarineloven, nemlig at Udgifterne ved Prøvernes Udtagelse og Indsendelse fastsættes ved den aarlige Finanslov. Det staar allerede ordret paa samme Maade i Margarineloven, og vi tro, at det netop vilde være en Opfordring til, at man i højere Grad vilde benytte Udgangen til at indsende Prøver til Laboratoriet, naar der findes paa Finansloven en Post, som giver Anvisning paa, at disse Udgifter kunne dækkes af Statskassen. Det vil jo aldrig give Anledning til ret store Udgifter, men det kunde muligvis være en Hæmsko for den Iver, hvormed Prøvernes Indsendelse vilde foregaa, naar de vedkommende Kasser, Politikassen eller Kommunkassen, ville komme til at bære Udgifterne. Naar derimod Foranstaltningen træffes paa denne Maade, mener man derved at give større Sandynlighed for, at Prøverne ville komme ind i større Omfang.

Endelig skal jeg omtale det næste Hovedspørgsmaal i hele Loven, nemlig Straffebestemmelserne, som vi have samlet i en Straffeparagraf, nemlig § 5. Det har været ret vanskeligt for Udvalget at komme til en Overenskomst om denne Paragraf, idet der jo har været Medlemmer, som principalt have holdt paa Ministerens Forslag om de Straffebestemmelser, som særlig findes koncentrerede i Forslagets § 6, hvor Hovedbestemmelsen staar, medens andre Medlemmer ikke have troet det forsvareligt eller hensigtsmæssigt at gaa saa vidt i denne Henseende. Som det nu er, ville den Slags Forfeelser, som der her er Tale om, særlig falde ind under Straffelovens § 278, som har to forskellige Stykker. Det første Stykke omhandler de egentlige Bedragerier og egentlige Bedrageristraffe; Straffen behønder med

mindst 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød og stiger til 2 Aars Forbedringshusarbejde, tror jeg nok. Andet Stykke omhandler Forfeelser, som i og for sig ogsaa ere af noget lignende Karakter, og som forekomme i Smaahandelen, men af mindre Omfang og paaføre den bedragne kun ringe Stæde. Dette Stykke sætter Straffen til kun at bestaa første Gang i Bøder indtil 200 Kr. — 100 Rigsdaler, tror jeg nok, det er —, men der staar, at i Gentagelsestilfælde kan den stige til Fængsel. Der er ærede Medlemmer af Udvalgets Flertal, som have været i højeste Grad betænkelige ved at gaa saa vidt, at de i al Almindelighed, som den ærede Justitsminister gør, skulde sætte Straffen op til simpelt Fængsel. Der har tidligere foreligget en Redaktion, som gik endnu videre, idet den bortkastede 2det Stykke af den her omhandlede Paragraf. Det gik altjaa videre end det Forslag, som Justitsministeren nu har stillet, idet det absolut vilde sætte Minimumsstraffen til 5 Dages Vand og Brød. Ministeren er gaaet bort herfra og har stillet sit Forslag saaledes, at Minimumsstraffen dog i alt Fald kun bliver simpelt Fængsel. Smidtidigt have vi som sagt ikke kunnet gaa saa vidt i al Almindelighed at udelukke Bøder, saa at den mindste Forfeelse i Smaahandelen i et aldeles ubetydelig Forsøkningsstilfælde straks skulde sætte en Mand i Fængsel og udelukke for Domstolene enhver Anvendelse af Bødestraf. Nu kan man jo nok i al Almindelighed sige, at det er ikke noget at være saa blødsøden af sig. Bedrageri er Bedrageri, Kjæltringer ere Kjæltringer, og det er ikke for meget at tage alvorligt og haardt fat paa dem. Ja, det kan man jo let sige, naar man ser rent teoretisk paa det, som et rent Lovgivningsspørgsmaal. Naar man derimod vil tage noget Hensyn til de praktiske Forhold, tror jeg nok, man skal være noget forsigtig i saa Henseende. Der forekommer sikkert meget tit Tilfælde, hvor saadanne Straffe maatte kaldes absurde og unaturlige i Forhold til, hvad vore Strafferegler ellers ere overfor Forhold, der let vilde kunne fideordnes med dette. Eksempler derpaa ville sikkert nok kunne fremdrages i Massevis, men jeg antager ikke, det behøves. Jeg antager, at enhver vil indrømme, at saadanne Tilfælde grumme let ville komme til at foreligge. Vi have derfor strakt os fra vor Side saavidt, at vi have sagt: Ja, hvor der foreligger saadanne Forfeelser, selv om de i og for sig kunne føres ind under de Betegnelser, som findes i Straffelovens § 278; 2det Stykke, skal der gives Damstolene Tilladelse til at anvende Fængselsstraf, hvis de maatte finde, at dette